

Sakin Ol

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Nasreddin Hoca fıkralarının aslı ne kadar vardır, böyle esprili birinin yaşadığı hakikatte ne derece doğrudur bilmiyoruz. Fakat tarihte bir 'Nasreddin Hoca' olgusu vardır. Ya da başka bir açıdan bakılarak, Türk toplumu yakın zamanlarda Temel fıkraları üzerinden esprilerini dizayn ettiği gibi geçmişte de Nasreddin Hoca üzerinden meramını anlatmıştır denebilir.

Bir milletin temennileri, beklentileri, cevap mantığını espri olarak ifade eden Nasreddin Hoca şayet bir zamanlar yaşamışsa Allah rahmet etsin. Bir fıkrası şöyledir:

Derler ki adamın birinin küçük evi eşya çokluğundan iyice kalabalıklaşmış. Evin beyi ve hanımı oturup düşünmüş ve ne yapabileceklerini konuşmuşlar. Nihayetinde de Nasreddin Hoca'ya çare danışmak üzere adam, hocanın yanına varmış ve "hocam ev kalabalıklaştı, yatacak yer bulamıyoruz, nasıl yapalım?" diye sormuş. Hoca da bunun hâl çaresini öğretebileceğini söylemiş ve dediklerinin aynen yapılmasını istemiş.

Nasreddin Hoca, adama bahçedeki kışlık odunlarını eve taşımasını söylemiş. Adam hemen geri gitmiş ve bahçedeki odunları eve taşımış. Yatmaya yerleri yokken bu sefer ayakta durmaya da boşluk kalmamış tabii. Birkaç gün sonra yine hocanın huzuruna çıkıp durumu anlatmış. Hoca "iyi iyi" diye karşılık verip evin hayvanlarının samanlarını da içeri taşımasını söyleyerek adamı göndermiş. Samanları da eve koyunca bu sefer içeride adım atacak yer bile kalmamış. Bir zaman sonra hocaya yine şikâyet için gelen adam bu kez üstelik evin saman koktuğunu söylemiş. Hoca kırk gün böyle devam etmelerini tavsiye ederek adamı göndermiş.

Kırk gün dolmasına dolmuş ama ev ahalisi illallah etmiş. Kırkıncı gün hocanın huzuruna yine gelen adam artık nefes alacak hâli kalmadığını, zaten eve sığmıyorlarken bir de odunlarla samanları içeri taşıyınca durumun hepten beter hâle geldiğini anlatmış. Hoca "odunları ve samanları şimdi eski yerlerine taşıyabilirsin" demiş. Adam hemen evine dönmüş, odunları ve samanları çıkarmış, güzel de temizlik yapmışlar. Sonra da derin bir nefes alıp "oh be, rahat ettik" demişler.

*

Bu fıkra insan psikolojisini isabetli bir açıdan yansıtmaktadır.

Rahatlık, huzur ve sükûnet nisbî değerlerdir yani dün bunaldığımız bir şey bugün rahatlama sebebimiz olabilir. Evde odalar genişlemez, insanın bakışı genişler veya daralır. İçine sığmadığımız şu koca dünya aslında dar değildir, çünkü dünyadır. Üstelik dün şimdiki kadar da rahatlığı bulamayan insanlar buna rağmen huzurla yaşayabiliyorlardı. Bugün kaybettiğimiz huzur ve sükûnet, insanın kendi daralmasından ibarettir. Yoksa dünyaya bir şey olduğu yoktur.

Biz huzurumuzu ve neyi aradığımızı bilen şuurumuzu kaybettik. Dün evin biricik kızı, birtanesi ve evimizde açan gül gelinimiz bugün lanetli ve belalı birine dönüşmüşse bu ona çünkü bakışımızda, evimize gelsin diye onu olduğu gibi kabul etme ve ufak tefek problemler gibi duran konularaysa zamanla alışacağımız anlayışının hâkim olmasından ileri gelir. Sonralarıysa keyfimiz iyice yerini bulunca gelinin kabahatleri birdenbire çoğalıp ağırlaştırır. Aslında ortada, geline bakanın dayanma kapasitesinin farklılaşmasından başka mesele de yoktur.

Yani gelini komşulara şikâyet edince olan, -başlangıçtaki fıkramızdan ilhamla söylersek- evden odunları boşaltmaktır. İnsan bununla rahatladığını zanneder. İnsan daima kendi kazdığı kuyulara düşer. Sabırsızlık ve tahammülsüzlük insanın kendine bile bile ettiği şeylerdir.

Dünya, aradığını bulabilenlerin yeri değildir. Dünyada hayvanlardan başka kimse aradığını tam bulamamıştır. Ancak sarhoş ve akılsız ya da paranın sarhoşu olup aklını yitirmiş, şuur ve idrakini kaybetmiş kimseler aradıklarını bulma iddiasındadırlar çünkü insanca bir şey aramazlar. Hayvanî duyguları bulabilmek bir marifet değildir, kedi de sobanın kenarını bulsa iki gün aralıksız yatabilir, bu meziyet değildir ki insan bu türden bir 'bulma' ile tatmin olabilsin.

Dünya, imanımız kadar sabrımızın da test edildiği bir meydana. Sınırsız nimetler ve uçsuz bucaksız cennetler yalnızca sabır testinden geçebilenlere nasip edilecektir. Yaşlandığı ve sabrının tükendiği itirazını dillendirenler ise yaşları ilerledikçe olgunluklarının neden artmadığını kendilerine sorarak meseleyi değerlendirmelidirler. Hayır, insan gençken de yaşlanınca olduğu kişidir ama yaşlanınca etrafında sataşacağı birilerinin bulunmasında 'tahammül edemediği' yanılığın düşer.

Buldukça gerginleşen, kaybettikçe haddini bilen yapı Müslüman'ın kârıdır. Müslüman, hırsını dünyada tüketmeyen insandır ve beklenti kapasitesini ahiretin imkânlarına göre ayarlar, böylece dünya onun için genişler. Parmağı koptuğu hâlde sanki bir şey yokmuş gibi davranan sahabe örneğinin sırrı bu zihniyettir. Dünyayı cennet gibi ve sanki ebediyen kalacak edasıyla kullanmayı istemekle bu tavır arasında büyük bir mantalite farkı görülür.

Nefsimiz şımarık bir çocuk gibi her şeyi ister; gençken, olgunlukta ve pir-i fani olunca dahi. Nefsini zaptedebilen, esas hasretini çektiği yerin dünya olmadığının ayırında yaşayan kimseler dünyanın elemelerinden bile haz duyacak konuma gelirler. Kendimizi ahiret ayarlarına göre değil de dünya şartlarında yaşamaya zorlarsak bunun varacağı yer, evlerimizin kendi ellerimizle anahtarlarını kilitlediğimiz zindanlarımıza dönüşmesidir. En yakınlarımız olması gereken akrabalarımızı bayramdan bayrama görmemiz bundandır.

Müslüman dünyaya değil cennete ayarlanmıştır, bunu bilerek yaşamak Müslümanlıktır. İki cennetimiz olamaz, dünya müminin cenneti değildir. Dünyanın en iyi nimetleri bile Müslüman için bülbülün kafesteki oyuncakları mesabesinde. Bülbül de olsak kafesimizin içindeki imkânların artması kafeste olduğumuz gerçeğini değiştirmez.

Bu nedenle bakışımız, bakış tarzımız hemen hemen her şey manasına gelir. Neticede insanın içinde duran ve ona yeri geldiğinde büyük zararlar veren hırsı nasıl kullanacağımız ölçülmektedir. Hayatın mutluluk formülünün adı sabırdır ve tahammül kabiliyeti ne kadar varsa insanda, o kadar mutlu olur. İki saat sabredebilen, iki saat sonra çatlamak zorundadır. Dört saat sabredebilenin de çatlama ömrü dört saat demektir. Dokuz yüz elli sene sabredebilen insan vardı dünyada ve nihayetinde o da insandı, sabretmeyi bildi ve çatlamadı. Onun da gelinleri vardı, üstelik Kur'an'ın 'en kötü kadınlardan' biri olarak tanıttığı bir de eşi vardı. Onca yıl sabrın ve mücadelenin ardından asi oğlu hâlâ yüzüne "senin Allah'ın bana ne yapabilir ki" dediğinde "yavrum" diye hitap ederek karşılık vermişti. Kur'an-ı Kerim bu profili örnek olarak bize anlattı ve 'demek ki insan bu kadar dayanabilir' mesajını öğretti.

Anlaşıyor ki *çatlamak* ve *dünyanın üzerine gelmesi* insanın kendi içinde olup biten meselelerdir, dünyaya bir şey olduğu yoktur. Çatlasa bizden öncekiler çatlardı üstelik şimdiki gibi bir bolluk devrinde de yaşamıyorlar, yokluklara tahammül ediyorlardı.

Paranın ve sofranın bereketinden söz ettiğimiz gibi insanın huzuru için de bereketten söz edebiliriz. Kimi aylarca huzurlu yaşar, kiminin huzuru ise on dakikadır. Bunu oluşturan insandır. Huzursuzluğun ve stresin başka nedenleri de elbette vardır ancak yaşanan dünya, kurulan ev, oluşturulan evlilik ve hayatın diğer parçaları cennet olarak görülürse yapılan bile bile çatlamaya, usanıp mahvolmaya adaylıktır. Böyle birinin dayanabileceği bir, iki, üç... senedir çünkü tapındığı evinin boyası eskidiği, camları sürekli kirlenmeye devam ettiği sürece elden bir şey gelmez. Çürümeye ve dökülmeye mahkûm bir evi yıkılmaz ve dökülmez zannederek veya zannediyormuş gibi yaşamının, Allah'ın

cennete girmek üzere yarattığı bünyeyi dünyanın cennet olduğuna inandırarak yaşatmanın sonucu budur.

*

Kızmamak, şüphesiz, mümkün değildir ancak sınırları kontrol etmek mümkündür. Müslüman kız, sinirlenir, sakinliğini kaybedebilir ama her şeyden evvel bu, Allah için olmalıdır. Şayet basit bir insan veya taş atılınca kızın bir köpek gibi davranırsa kişinin Müslümanlığı bundan zarar görür. Ölçsüz sinirlenmek ve kontrolsüz hâle gelmek yasak olandır; yoksa Müslüman'ın asla sinirlenmemesi gerektiğini söylemek akıl kârı değildir.

Kendimizi İslamlaştırmaya çalışır ve çocuğumuzu yetiştirirken sözelimi guslü, abdesti, namazı öğrenip öğrettiğimiz gibi hayatı kullanmayı da öğrenmek ve öğretmek mecburiyetindeyiz. Çocuğa günün birinde ruhlarımızın alınacağını yani öleceğimizi, dünyanın fani olduğunu öğrettiğimiz gibi aynı zamanda dünyanın ayağımıza çokça basılıp canımızın yakılacağı bir yer olduğunu, bütün sıkıntılara karşı sinirlenmeden yaşamanın iyi bir beceri sayılacağını öğretmelidir. Her şeyin kendisine ait olduğunu zanneden insanın dünyada hiçbir şeye kavuşamayacağını öğretmek öncelikle bunu öğrenmiş olmayı gerektirir.

Çocuğa her ağladığında istediğini vererek 'biz çektik, çocuk çekmesin' mantığıyla iş görmek ona işkence etmekten ve geleceğini karartmaktan başka amaca hizmet etmez. Yeri geldiği zaman biraz da ağlamasını, ağlayıp rahatlamasını beklemek de çocuğu eğitmeye dâhil olabilir. Çocuk ağlayınca el pençe divan durup adeta savaş kaybetmiş devlet psikolojisine bürünmek anne-babanın çocuğuna zulmetmesinden başka bir şey değildir. Her dediği yapılarak büyütülmüş bir gelin/damat adayı ile evlenmek de kesinlikle tavsiye edilmez. Hiç hastalanmama ve her dediğinin yerine getirilmesi üzerine kurulu bir dünyaya hazırlanmak hayatın çetin şartlarına göre yetiştirilmesi gereken çocuklarımıza, temennilerimiz üzerine bir hayat hazırlığı anlamına gelir. Hâlbuki hayatın şartlarına göre yetiştirilmelidirler.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bize Müslüman olarak ölüp cennete gidebilmeyi öğrettiği gibi sinir sistemimizi kontrol etmeyi de öğretmiştir. Onun sözleri arasında fantezi niyetine, ekstradan söylenmiş cümleler yoktur; Müslümanca hayatın nasıl olacağını her cümlesinde öğretmiş, her cümlesini bunu öğretmek için serdetmiştir. Dolayısıyla onun, abdestin nasıl alınacağını tarif etmesi hangi şuurla dinlenmesi gereken bir mantık gerektiriyorsa sınırlarımızı ve kızgınlığımızı kontrol ederken de aynı peygamberi dinlediğimizi bilmemizi gerektirir.

Mesela hadis-i şerif şöyle buyurmaktadır: *"Sizden biriniz sinirlendiği zaman sussun."*

Bu emrin mahiyeti ve önemi nedir? Sözelimi abdesti tarif ederken bize abdesti öğrettiğini bildiğimiz Resûlullah'ın, sinirlendiğimizde de ne yapacağımızı tarif ettiğini bilmemiz gerekir; yani aynı konumdan gelmiş iki emirden söz ederiz. Bir Müslüman, gusletmeyi bilmeyen eş adayı ile evlenmeyeceği yani gusletmenin gayet temel bir konu ve müminler için son derece gerekli bilgi-pratik başlıklarından olması gerçeği ortada durduğu gibi sinirlenince yapacağı şeyi de yukarıdaki hadiste emredildiği gibi uygulayamayan birinin evliliğin getireceği beraber yaşama şartlarına karşı nasıl hareket edeceği az çok kendini belli edeceğinden, burada gayet çelişkili bir manzara doğmaktadır. Sinirlenince küfrü basıyor, apartmanın altını üstüne getiriyor, vazolar deviriyor ama sonra da çok özür diliyorsa biri, bunun bir kıymet-i harbiyesi yoktur. Zira mesele özürle ilgili değildir.

Sinirlendikçe içine atıp sıkıntıyı içte yaşamak kötü insan olmaktan iyidir. Huysuz, geçimsiz, ahlaksız denmesinden iyidir. Sinirlenince Rabbini hatırlayarak "lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâh" demesini bilen içinde toksit filan da kalmaz. Efendimiz aleyhisselam, sinirlenen birinin "ayaktaysa oturmasını" ve "oturduğu hâlde siniri geçmiyorsa yatmasını", yine siniri geçmiyorsa abdest almayı tavsiye buyurmuştur. Bir Müslüman, Müslümanlığını Peygamber aleyhisselamın emirleri doğrultusunda

şekillendirmeye mecbur olduğuna göre sinirlendiği zaman bu hadisin söylediğinden başka bir yolla rahatlama çalışabilir mi? O zaman Müslümanlık nerede kalır? Hem hadislerin aksi yönünde hareket etmeyi alışkanlık hâline getirmek hem 'ehl-i sünnet' olduğunu iddia etmek en hafif tabirle gülünç değil midir?

Ehl-i sünnet olmak Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in bıraktığı üzere sakal bırakarak olacağı gibi sözelimi sinirlendiği zaman da o ne yapılmasını uygun görmüş ve tarif etmişse öyle hareket edilecektir. Zira dini ondan öğrenmek bunu gerektirir. İnsan sinirlendiğinde kendini ve etrafını harap edecek yerde Peygamber aleyhisselamın tavsiyelerine uyarak kurtulabilir. Namaz kılanı, haccedene cenneti vaat eden Resûlullah aleyhisselamın "*sinirlenme, sana cennet sözüm olsun*" buyurduğunu da akıldan hiç çıkarmamak lazımdır.

Sinir küpü olduğu bir anda dahi eşine "şu pozisyonumla cenneti değiştirmeyeceğim" diyebilen ve bütün o sinirini yutarak abdest almaya giden kişinin yaptığı, işte Resûlullah aleyhisselatu vesselamın bu sözünün muhatabı olmaktır –ancak haklıyken tabii. İnsan hem haksız hem sinirini yutan pozisyonda olup bir de üstüne cennet bekleyecek değildir. Tartışma ayağına kadar gelip uygun ortam oluşmuşken o duruma Allah için sırtını çevirmek ve karşısındakiyle gerginliği azaltmak "*cennet sözüm olsun*" hadisinin müjdesine mazhar olmaktır.

Bütün müminler bu cennet sözüne iman ettikten sonra pratiğe yansıtmak üzere zihnine kazımalıdır. Kibleye dönüp tekbir alarak namaza durmamıza cennet sözü veren Resûlullah, sinirlendiğimizde öfkemize hâkim olup karşımızdaki insanla gerginliği tırmandırmamamıza da cennet sözü vermiştir. Buradan gayet basit olarak anlaşılır ki **insanın namaz kılmasıyla sınırlarına hâkim olması aynı Müslümanlığın kategorilerindedir.**

Bu hakikat ortadayken hiç kimse de birinden söz ederken "evliya gibi ama sinirlendi mi biraz söver" deme mantıksızlığını sergilememelidir. Çok iyi bir arabadan söz edildiği zaman "ama freni tutmuyor" denirse bu çelişkiye ancak gülünür. Müslümanlığımız sadece sakal, tesettür, teravih namazı gibi göstergelerle ölçülemez; arabanın kalitesini ölçerken sadece dış kaportasını mercek altına alamayacağımız gibi. Müslümanlığımız pek çok kriterle ölçülür, bunlardan biri de sakin olup olmadığımızla ilgilidir.

Fakat Allah'a, peygamberlerine, meleklerle, ahirete ve iman kaidelerine dil uzatıldığında müminin sakinliği kalmaz; o zaman adeta yanardağa dönüşür. İnsanî ilişkilerle bu meselenin arasını ayırmayı bilmelidir. Allah için çatlamaya değer ama eş, ortak, iş, arkadaş için değmez. Bütün bunlar ensesine vurulup ekmeği elinden alınabilecek biri olmayı da asla ve kata gerektirmez, ima dahi etmez elbette. Hak yemek ve yedirmek söz konusu olamaz ama karşı taraf için çatlayıp patlamak da olmaması gereken, aşırı bir seviyedir. Ahiret sevabı bekleyen, her içine attığının karşılığını almamayı da sindirmiş olmalıdır.

Bu 'sinirlenme(me)' konusunda insan kendi çözümlerini üretebilme yahut çözüme giden yolları hazır hâle getirebilme becerisini kendi içinde zamanla keşfetmelidir. Böyle yapılırsa daha rahat edilir ve şahsiyet gelişimine de katkısı bolca görülecektir. Gürültüden hoşlanmayan biri gecekonduda oturmayı bilmelidir, böylece apartman hayatının getirdiği rahatsızlıklara tahammül etmek zorunda kalmaz. Hem sitede oturmayı tercih edip hem bahçede oynayan çocuklardan sürekli şikâyet etmek makul değildir. Bu yalnızca bir örnektir, ifadesine çalıştığımız odur ki nasıl evimizin çatısını su sızdırmaması için tamir etmeyi biliyorsak evimizin huzurunu temin için de yapılması gerekenleri bulmalı, bilmeliyiz.

Diğer açıdan insanın modern ve teknik imkânlarla ne kadar kavuşursa o kadar huzursuz olduğu yadsınamaz. Kadınlar ayakkabıyla girilen kerpiç köy evlerinde temizlik stresi yaşamazlarken şehirlerde her tarafı adeta cilalanıp temizlenmiş evin bir yanına toz kondu, diğer yanını çocuk kirletti, sinek

uçtu... derken sinir küpü oluvermek işten bile olmuyor. Öyleyse mümkün merteye sade yaşamayı bilmek bir maharet hâline gelmektedir.

Sinirle ilgili durumların uyku kadar iyi bir ilacı da yoktur. Çok sinirli insanların koltuğa uzanıp yarım saat uyumayı bilmemeleri hiddetli mizaçlarının kontrolünü zorlaştırır. Namaz yakınsa çıkıp camiye gitmek, giderken yolu uzatıp yürüyüşle kafa dağıtmayı seçmek veya dönüşte bir arkadaşının yanına uğrayıp çay içerek zihnini dağıtmak hemen alınabilecek tedbirlerdir. Fakat mesela eşyle tartıştığından zihnini dağıtmak için arkadaşlarının yanına uğradığında hazır anlatacak birini bulmuşken aile meselelerini uluorta konuşmak gibi ayarsızlıklar Müslüman'a yakışacak tavırlardan değildir.

Yeri geldiği zaman ağlamayı da bilmelidir. Ağlamak doktorların verdiği teskin edici ilaçlardan bazen daha tesirli olabilir. Erkek adam ağlamaz değil, erkekliği kabalık zanneden ağlamaz. Namazda ağlamak, kimsenin olmadığı bir yolda yürüyerek ağlamak insanın içinde şifalı bir tedaviye dönüşebilir. Bu diğer yandan delidolu biri olarak etrafını kırıp incitmekten daha iyidir.

*

Huzurumuzun temel kaynağını Kur'an-ı Kerim'in bir ayetinden yakalamamız mümkündür. Rabbimiz bütün insanlara gökteki güneşe bakmalarını ve o mucizeyi yaratanın Allah olduğunu düşünmelerini tavsiye etmiş, okyanusları ve yerleri tefekkür etmelerini söylemiştir. İnsanın, göklerin, dünyanın yaratılmasını algılamak gibi bir başka mucize de "evlerinizdeki eşlerinizi sizin için huzur olarak yarattım" ayetidir. Bu ayet, dağların ve yerlerin mucize olarak önümüze düşünme malzemesi niyetine konduklarını haber veren ayetlerden sonra gelmektedir.

Bu açıdan ele alındığında kıyamet alametlerinin bariz olanlarından biri, Âdem aleyhisselam babamız ve Havva annemiz cennetteyken işledikleri günah sebebiyle Allah'ın onları cezalandırmak için "üstlerindeki elbiseleri attık, çıplak kaldılar" buyurmasından hareketle, insanlığın günümüzde, ceza olan o işi bile isteye kendi kendine yapması ve soyunmasıdır. Allah'ın kıyametten önce bize gösterdiği bir alamettir bu: İnsana ceza olan bir işin insan tarafından bilerek ve isteyerek yapılması. Diğerine ise Allah Teâlâ'nın bunalınca yanlarına gidip rahatlamamızı tavsiye buyurduğu eşlerimizden tabiri caizse kaçacak fırsat aramamızdır. İnsanlar eşleri uyuyana kadar eve gitmeyip dışarıda oyalanmanın yollarını aramaktadırlar.

Yine ayet-i kerimede, eşler arasına "sevgi ve merhamet" koyanın Allah olduğu buyrulmaktadır. Bu kalktığı zaman eşlerin birbirlerinin yanına gelerek rahatlamaları da mümkün olmaz. Tam da bu nedenle anne-babası veya akrabası istiyor diye bir eş adayıyla evlenmek insan için feci hatalardan biridir. İnsan sevdiğiyle evlenmeli, eşinin eline diken battığı zaman kendi eline batmış gibi hissettiği birini kendine hayat arkadaşı edinmelidir. Bu gerçekleşmediği sürece 'mutluluk duası' türünden iplere sarılmak manasını bulmaz. Eşler arasında sevgi ve merhamet daima canlı tutulacak, illa tutulacaktır. Sevginin zarar görmesine sebebiyet veren durumların hemen ortadan kaldırılması için iki taraf da çalışacak ve tedbir alacaktır. 'Ufak şeyler' aile çökertmez belki ama büyük yangınlar bir kibritle başlar.

Akıllı Müslüman, kendine şekil vereceği zaman eşinin zevk tipine göre davranmaya özen gösterir. Kadınlar eşlerinin hoşuna gitmeyeceğini bildikleri kilodan uzak durmaya çalışmalıdırlar. Kadıncağız annesine haftada bir gün gidip kaldığı zaman geri gelince yüzü gülüyorsa buna mâni olmak ne akıllıca ne mantıklıdır. Ne zaman ve nasıl hareket edilip taktik güdüleceği ve tavır belirleneceğini Müslüman'ın takdir etmesi gereken keyfiyetlerdendir.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.